

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Kozákovou ve věci

žalobce: **A. L., nar. X**
bytem X
zastoupen Mgr. Miroslavem Krutinou, advokátem
se sídlem Vyšehradská 27, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem náměstí Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2025, č. j. OAM-19530-64/ZR-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2025, č. j. OAM-19530-64/ZR-2023, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 21 405 Kč k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Miroslava Krutiny, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 12. 2025, č. j. OAM-19530-64/ZR-2023, zrušil žalobci dle § 77 odst. 1 písm. h) a dle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky (dále „zákon o pobytu cizinců“), platnost povolení k trvalému pobytu a dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu stanovil lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území.

2. Podstatnou okolností pro rozhodnutí žalovaného byla skutečnost, že žalobce byl opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání následujících úmyslných trestných činů, konkrétně pro
- i) přečin krádeže dle ust. § 205 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“) byl žalobce trestním příkazem Okresního soudu Brno - venkov ze dne 19. 7. 2019, č.j. 30 T 40/2019 odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 12 měsíců, tj. do 12. 11. 2020. Dne 29. 7. 2021 se žalobce osvědčil;
 - ii) přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku byl žalobce trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 5. 1. 2022, č.j. 15 T 156/2021, odsouzen k peněžitému trestu v počtu 80 denních sazeb ve výši 300 Kč, celkem ve výměře 24 000 Kč;
 - iii) přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle ust. § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku byl žalobce trestním příkazem Okresního soudu v Olomouci ze dne 14. 1. 2022, č.j. 6 T 149/2021, odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem se zkušební dobou v trvání 2 let, tj. do 17. 2. 2024. Zároveň byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 18 měsíců.
 - iv) pokračující přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle ust. § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku byl žalobce trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 1. 3. 2022, č.j. 19 T 21/2022, odsouzen ke společnému trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem se zkušební dobou v trvání 24 měsíců, tj. do 17. 2. 2024, přičemž zkušební doba byla žalobci prodloužena do 17. 2. 2026. Dále byl žalobci stanoven peněžitý trest ve výměře 25 000 Kč, vyměřený jako 25 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 1 000 Kč, kdy dne 23. 1. 2023 byl peněžitý trest uhrazen. Zároveň byl žalobci stanoven trest zákazu činnosti, a to trest zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 18 měsíců, který vykonal dne 17. 8. 2023.
 - v) přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle ust. § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku byl žalobce trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 21. 9. 2022, č.j. 2 T 122/2022, odsouzen k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin. Zároveň byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 24 měsíců.
 - vi) přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle ust. § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku byl žalobce rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 20. 4. 2023, č.j. 3 T 2/2023, společně s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 8. 2023, č.j. 11 To 193/2023, odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 9 měsíců, kdy pro výkon uloženého trestu byl žalobce zařazen do věznice s ostrahou, tento trest vykonal dne 22. 6. 2024. Zároveň byl žalobci stanoven trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 24 měsíců.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

vii) přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle ust. § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku byl žalobce rozsudkem Okresního soudu Opava ze dne 21. 11. 2023, č.j. 19 T 82/2023, odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře 3 měsíců, kdy pro výkon uloženého trestu byl žalobce zařazen do věznice s ostrahou, kdy tento trest vykonal dne 22. 9. 2024. Zároveň byl žalobci stanoven trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 1 roku a 6 měsíců.

Zároveň, z aktuálního výpisu z evidenční karty řidiče – žalobce, vyplynulo, že ke dni 28. 2. 2024 je v tomto výpisu celkem 19 záznamů v přestupcích, a to od 21. 7. 2016 do 22. 6. 2023.

3. Z hlediska naplnění skutkové podstaty § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se žalovaný zabýval výkladem neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ a žalobcovo jednání vyhodnotil jako aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení zájmu na dodržování zákonů České republiky, zájmu na ochraně veřejného pořádku a ochraně většinové společnosti. Pro řízení o zrušení trvalého pobytu je relevantní, kolikrát a za co byl žalobce v minulosti odsouzen a jaký mu byl uložen trest, lhotejno, je-li takové odsouzení již zahlazeno. Trvalý pobyt byl žalobci udělen v roce 2015 a od roku 2016 mu jsou průběžně ukládány pokuty za přestupky a již v roce 2019 byl poprvé na území České republiky odsouzen. Minulá odsouzení svědčí o nízkém stupni jeho integrace do společnosti, a i o tom, že odsouzení a následné tresty nemají na žalobce žádný výchovný vliv, což i značně zvyšuje pravděpodobnost, že se protiprávního jednání dopustí i v budoucnu. Z hlediska naplnění skutkových podstat § 77 odst. 1 písm. h) a odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že žalobce byl v České republice opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a současně i k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 9 měsíců a k trestu odnětí svobody ve výměře 3 měsíců.
4. K zásahu do soukromí a rodinného života žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí je zcela přiměřené okolnostem případu a zjištěným skutečnostem. Existence rodinné vazby žalobce sice může být v důsledku výkonu napadeného rozhodnutí narušena, je to ale právě žalobce, kdo opakovaně páchal trestnou činnost a nebral žádné ohledy na svou partnerku, ale především na své nezletilé děti. I po zrušení trvalého pobytu žalobce může své rodinné příslušníky nadále navštěvovat a mohou být navzájem společně v kontaktu, jejich rodinná vazba tak nemusí být narušena (srov. obdobně rozsudek městského soudu čj. 11 A 12/2020-36, b. 27). Zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci nebrání v tom, aby si požádal o udělení nižšího pobytového oprávnění. Zrušení trvalého pobytu rovněž není vyhoštěním a žalobci není zakázán pobyt na území České republiky či ostatních států zapojených do schengenského prostoru. Zhoršení své ekonomické situace si žalobce navodil sám trestnou činností a pravomocným odsouzením (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 312/2016, b. 26). Napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřiměřené ani z hlediska čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod z roku 1950. Oddělení dítěte od rodičů pak připouští ve svém čl. 9 i Úmluva o právech dítěte. Žalovaný nepopírá, že v nejlepším zájmu dítěte je, aby vyrůstalo v harmonické rodině s oběma rodiči. K tomu ovšem v posuzovaném případě stejně nedocházelo, když jeden z rodičů páchal trestnou činnost. Žalobce již nebyl ve fyzickém kontaktu se svými dcerami po dobu jednoho roku, kdy se nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody. Trestnou činnost žalobce páchá od roku 2019, tedy již za dobu života jeho nezletilých

Shodu s prvopisem provedla S. K.

dcer. Žalobce sám ohrozil svůj pobyt v České republice a možný případný společný život se svými dcerami, když se dopustil přečinu krádeže ale především opakovaného přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Z judikatury správních soudů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, sp. zn. 10 Azs 262/2019 či ze dne 11. 3. 2021, sp. zn. 7 Azs 313/2020) pak vyplývá, že nejlepší zájem dítěte není tzv. trumfovou kartou, která v řízení přebije vše ostatní. Žalobcovy nezletilé dcery nejsou závislé na výlučné péči žalobce (rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 7. 11. 2022, č.j. 50 Nc 6179/2022-37, byly svěřeny do péče své matky a účastníkovi byla uložena povinnost na nezletilé dcery hradit výživné v celkové výši 7 000 Kč měsíčně), žalobce své dcery navštěvuje o víkend a je s nimi v telefonickém kontaktu. Žalovaný krom nálezů Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 950/19 a I. ÚS 2027/22 odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 230/2021, podle kterého: „*Není představitelné, aby u tak závažného porušování právních předpisů, jehož se dopustil účastník řízení, byla státu odňata možnost na to reagovat zrušením jeho trvalého pobytu jen proto, že ten v ČR založil rodinu. V takovém případě by cizinci založením rodiny v ČR vznikla faktická imunita proti pořádkovým opatřením cizineckého práva a státu byla vzata možnost prostředky cizineckého práva regulovat pobyt cizinců na území v případech, kdy tito závažně narušují veřejný pořádek. Tím by byl smysl a účel příslušných pravidel cizineckého práva vyprázdněn, což je nepřijatelné.*“

5. S ohledem na povahu protiprávního jednání žalobce převažuje veřejný zájem na zrušení pobytu žalobci nad jeho dopadem do soukromého nebo rodinného života žalobce. Je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území (srov. nález Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2023, sp. zn. IV. ÚS 462/03, a usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2017, čj. III ÚS 443/17).

II. Obsah žaloby, vyjádření žalované a ústní jednání

6. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť v případě maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, za které byl žalobce šestkrát z celkových sedmi odsouzen odsouzen, kdy řídil osobní automobil, přestože mu bylo odebráno řidičské oprávnění, se jedná o trestný čin s relativně nízkou společenskou škodlivostí. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce měl problém sehnat v České republice práci, a z toho důvodu také jezdil na Ukrajinu, kde zároveň byl schopen si vydělat jako brigádník peníze, ale zároveň také pomáhal své zemi a jejím občanům se bránit ve válce proti Ruské federaci. Hlavní motivace k páčání již pominula, když žalobce uzavřel smlouvu o pracovním poměru v České republice. I skutečnost, že žalobce prodal svůj automobil nasvědčuje tomu, že opakování trestné činnosti je v tomto případě velmi nepravděpodobné. Žalobce po dokončení výkonu trestu odnětí svobody žije řádným životem a vykazuje známky polepšení. V případě trestného činu krádeže, kdy žalobce odcizil z venkovního regálu čerpací stanice MOL 13 ks litrových balení motorových olejů, způsobená škoda dosahovala výše 7 497 Kč, což je výše, která pouze mírně přesahovala hranici trestnosti v době spáchání (5 000 Kč). Jde tedy o bagatelní trestný čin, přičemž v současné době, po novele trestního zákoníku (z. č. 333/2020 Sb.) by se o trestný čin již nejednalo. Odsouzení za tento trestný čin již navíc bylo zahlazeno. K naplnění důvodů ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců tedy nedošlo. Ohledně typové závažnosti trestného činu pro účely rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce poukazuje na

Shodu s prvopisem provedla S. K.

závěry judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2023, č. j. 1 Azs 176/2023-36, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2023, č. j. 4 Azs 18/2022-65, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2022, č. j. 4 Azs 166/2022-60, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41), ze kterých vyplývá, že za závažný trestný čin jsou považovány trestné činy proti životu a zdraví, dále pak např. závažná drogová kriminalita nebo velmi společensky škodlivé majetkové a hospodářské trestné činy, kdy způsobená škoda dosahuje např. značné škody podle trestního zákoníku. Žalovaný přitom sám přiznává, že závažnost trestných činů neposuzuje, neboť uvedené do jeho kompetence nepatří. Skutečnost, zda se jedná o trestný čin vysoce nebo méně společensky škodlivý, a zda ho lze pro účely správního řízení považovat za bagatelní či nikoliv, jsou otázky, jimiž se musí zabývat právě správní orgán. Žalobce vede déle než dva roky řádný život a lze konstatovat, že u něj skutečně došlo k nápravě. Zkušební doba podmíněného trestu odnětí svobody žalobce uplyne 17. 2. 2026 a lze tedy očekávat, že se žalobce osvědčí ve smyslu § 86 odst. 1 trestního zákoníku.

7. Napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do žalobcova práva na soukromý a rodinný život. Žalobce nemá v zemi svého původu téměř žádné zázemí s výjimkou jeho babičky, se kterou je stále v kontaktu. Naopak jeho vazby na Českou republiku jsou velmi silné, má zde totiž téměř celou rodinu, tedy dvě dcery, bývalou manželku, se kterou o dcery pečuje, aktuální partnerku, se kterou žije a vychovává s ní společně její dceru, a také vlastní rodiče, se kterými je v kontaktu a udržuje s nimi dobré vztahy. Žalobce měl v České republice také stálý pracovní poměr u společnosti CHTIRAL s.r.o. se sídlem Ve Smečkách 1920/27, Praha 1, IČ: 25791982. Žalobce se významně podílí na výchově nezletilých dcer a představuje v jejich dětství a dospívání velmi důležitý faktor. Právě faktickou situaci týkající se života rodiny v době vydání napadeného rozhodnutí a její pravděpodobný další vývoj je třeba zohlednit, neboť právě to je stav, do kterého bude dané rozhodnutí zasahovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu dále ze dne 21. 10. 2022, čj. 5 Azs 219/2022-37). Podle Evropského soudu pro lidská práva (dále „ESLP“) musejí veškerá rozhodnutí týkající se dětí v prvé řadě zohledňovat jejich nejlepší zájmy, v úvahu je třeba brát rovněž věk dítěte, konkrétní okolnosti, za kterých dítě pobývá ve státě původu, a míru závislosti na péči rodičů (srov. rozsudek ze dne 8. listopadu 2016 ve věci č. 56971/10 - El Ghatet proti Švýcarsku, rozsudek ze dne 6. července 2010 ve věci č. 41615/07 - Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku). Správní orgán se nezabýval otázkou, zda je v nejlepším zájmu dítěte, aby účastník řízení zůstal s rodinou na území České republiky. Žalobce není schopen obstarat si pobytové oprávnění nižší síly, když právě jeho trestní minulost žalobci zamezuje v udělení naprosté většiny druhů pobytového oprávnění. Odkaz žalovaného na rozsudek městského soudu čj. 11 A 12/2020-36 je nepřipadný, neboť toto rozhodnutí se týká cizince, u něhož je reálná možnost, že se celá jeho rodina odstěhuje do jeho země původu s ním. To v případě žalobce neplatí, když je s matkou svých dětí rozveden. Případné žalobcovo opuštění České republiky by mělo velmi negativní vliv nejen na jeho rodinný a soukromý život, ale také na výchovu a život jeho dcer, které by s otcem ztratily fyzický kontakt, jemuž se např. telefonická komunikace nebo sporadické návštěvy zkrátka nemohou rovnat. Ani získání povolení k pobytu v jiné zemi by žalobci nepomohlo ve zmírnění dopadů napadeného rozhodnutí na jeho soukromý a rodinný život a negativní dopad na výchovu a život jeho dětí. Žalobce uzavírá, že v posuzované věci je zřejmé, že je skutečně v nejlepším zájmu dětí, a to nejen vlastních dcer žalobce, ale také dcery jeho partnerky, aby povolení žalobce k jeho

Shodu s prvopisem provedla S. K.

trvalému pobytu zůstalo v platnosti. Je proto třeba v souladu s článkem 8 Úmluvy o lidských právech velmi pečlivě porovnat přiměřenost na základě druhu a závažnosti protiprávního jednání.

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že ve dnech 18. 12. 2026 a 7. 1. 2026 si žalobce požádal o vízum strpění dle zákona o pobytu cizinců. Prostřednictvím víza za účelem strpění lze řešit nejen společné soužití žalobcovy rodiny, ale i ochranu před nebezpečím, které by mohlo žalobci hrozit v souvislosti s válečným konfliktem probíhajícím na Ukrajině (obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 3 Azs 238/2022-41 nebo rozsudek ze dne 18. 11. 2022, čj. 3 Azs 235/2022-27). K naplnění skutkových podstat § 77 odst. 1 písm. h) a § 77 odst. 2 písm. a) a f) žalovaný uvedl, že žalobce byl opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, zároveň opakovaně a závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých a je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu a zároveň byl žalobce pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně. Žalovaný zopakoval, že minulá odsouzení svědčí o nízkém stupni jeho integrace do společnosti a i o tom, že odsouzení a následné tresty nemají na žalobce žádný výchovný vliv, což značně zvyšuje pravděpodobnost, že se protiprávního jednání dopustí i v budoucnu. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu lze přitom přihlídnout i k zahlušeným odsouzením (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. února 2023, čj. 10 Azs 331/2022-42). Současně žalovaný poukázal na to, že žalobcův trvalý pobyt byl zrušen i z důvodu dle § 77 odst. 1 písm. h) a odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o posouzení míry závažnosti narušení veřejného pořádku žalovaný uvedl, že pro účely správního řízení je podstatné to, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Z obsahu podané žaloby navíc plyne, že se žalobce snaží zcela bagatelizovat svoji trestnou činnost, v podstatě konstatuje, že se vlastně nic nestalo. Argument žalobce, že již své osobní motorové vozidlo prodal, z čehož dle žalobce plyne skutečnost, že trestnou činnost nebude již do budoucna páchat, se z jeho strany nedá považovat za hodnověrné, neboť k prodeji osobního automobilu mohl žalobce přistoupit již dříve, nemusel opakovaně páchat trestnou činnosti spojenou právě s řízením motorového vozidla bez příslušného řidičského oprávnění a toto správní řízení s ním nemuselo být vůbec zahájeno.
9. K přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2016, čj. 3 Azs 143/2015-37 podle kterého není nezbytné, aby se správní orgán výslovně vyjadřoval ke všem kritériím uvedeným v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, natož aby tvrzení a důkazní materiály navrhoval namísto cizince (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22.6. 2015, sp. zn. 52 A 64/2015). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2022, čj. 2 Azs 290/2021-45, má správní orgán podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců povinnost zabývat se jen kritérii, k nimž se pojí žalobcem uváděné skutečnosti, což žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil. Obdobné platí i ve vztahu k článku 8 Úmluvy o lidských právech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 262/2019-31). I přes déle trvající pobyt žalobce v České republice je zcela zřejmé, že se zde neintegrovat, neboť od roku 2019 byl již 7x odsouzen a dle výpisu z karty řidiče mu bylo od roku 2016 uděleno celkem 19 přestupků. Nezletilé děti žalobce žijí se svou matkou a žalobce je vídá pouze o víkendu. Negativní skutečnosti

Shodu s prvopisem provedla S. K.

k žalobci tak jednoznačně převládají nad délkou jeho pobytu na území a rozhodnutí tak nelze považovat za nepřiměřené ve vztahu k délce pobytu žalobce v České republice. Přiměřenosti zásahu do soukromí a rodinného života žalobce se žalovaný komplexně věnoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které tímto odkazuje. Domníval-li se žalobce že v průběhu vedeného správního řízení nejsou zjištěny všechny důležité informace, měl je sám žalovanému uvést. Pokud jde o pobytový status současné partnerky žalobce paní M. K. a její nezletilé dcery žalovaný poukázal na to, že obě jmenované na území České republiky pobývají na základě dočasného pobytového oprávnění (vízum strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a dočasná ochrana dle zákona č. 65/2022 Sb.). Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a přitom posuzoval všechny aspekty vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2022, čj. 5 Azs 219/2022-37. Rovněž hlediskem nejlepšího zájmu dítěte se žalovaný podrobně v napadeném rozhodnutí, na jehož str. 16 až 18 odkázal. Zopakoval, že zdrojem problémů je sám žalobce, kdy veškeré negativní skutečnosti, které zrušení trvalého pobytu přináší, si zapříčinil on sám svojí trestnou činností. Pokud žalobce a jeho rodina překonali odloučení způsobené výkonem trestu odnětí svobody, není důvod, proč by tomu nemělo být i po zrušení trvalého pobytu, který dle názoru žalovaného nezasáhne do rodinných vazeb tvrději než zasáhl pobyt žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, a ani žalobci nezakazuje pobyt na území do budoucna. Nereagoval-li by stát na opakované porušení práv v rozsahu, v jakém tak činil žalobce, s odkazem na nejlepší zájem dítěte, vznikla by žalobci založením rodiny v České republice faktická imunita proti pořádkovým opatřením cizineckého práva a státu byla vzata možnost prostředky cizineckého práva regulovat pobyt cizinců na území v případech, kdy tito závažně narušují veřejný pořádek. Tím by byl smysl a účel příslušných pravidel cizineckého práva vyprázdněn, což je nepřijatelné (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2022, sp. zn. 2 Azs 230/2021 či ze 20. 12. 2022, čj. sp. zn. 4Azs 269/2022). Příímým důsledkem rozhodnutí, které ruší pobytové oprávnění cizince na území České republiky a současně stanoví lhůtu k opuštění území České republiky, není nucený návrat na Ukrajinu. Je zcela na žalobci, zda si pobyt na území České republiky zařídí jiným způsobem, popřípadě kam vycestuje. Ve lhůtě pro vycestování může podat žádost o jiný dlouhodobý pobyt. O vízum za účelem strpění lze požádat mj. z důvodu, že cizinci ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá, kterou může představovat hrozba skutečného nebezpečí v zemi původu cizince.

III. Ústní jednání

10. Právní zástupkyně žalobce ve svém přednesu žaloby odkázala na obsah žaloby založené v soudním spise a nad rámec již vyřčeného uvedla, že v současné době žalobce se současnou partnerkou, paní K. M. čekají dítě, přičemž k jeho početí došlo ještě v době před vydáním napadeného rozhodnutí. Ve svém závěrečném návrhu pak žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému řízení.
11. Žalovaný rovněž odkázal na obsah písemného vyjádření založeného v soudním spisu a k informaci o těhotenství přítelkyně žalobce uvedl, že pokud došlo k početí v průběhu řízení o odnětí oprávnění k pobytu nemá tato skutečnost na posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince dle ustálené soudní judikatury žádný vliv. Přičemž k takové situaci došlo i v případě žalobce, když řízení o odnětí oprávnění

Shodu s prvopisem provedla S. K.

k trvalému pobytu na území ČR je s žalobcem vedeno již od roku 2023. Ve svém závěrečném návrhu žalovaný setrval na návrhu na zamítnutí žaloby.

12. K návrhům žalobce na provedení důkazu správním spisem či listinami, které jsou součástí správního spisu, soud vysvětlil, že správním spisem ani listinami či podklady v něm založenými se dokazování ve správním soudnictví zásadně neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS); přičemž žalobce nespороval obsah těchto listin. Soud dále uvedl, že si od Probační a mediační služby nevyžádal zprávu o průběhu dohledu nad žalobcem, neboť žalovaný tvrzení žalobce, že již dva roky vede řádný život nijak nespороval.
13. Soud k důkazu rovněž neprovedl opětovný výslech bývalé manželky žalobce, paní H. L., ani matky žalobce, paní R. L., neboť jejich výslech byl proveden již v průběhu správního řízení, a to v rozsahu dostatečném pro posouzení věci. Součástí správního spisu jsou pak i čestná prohlášení obou jmenovaných. Ostatně i žalobce provedení těchto výslechů navrhoval jen k dokreslení vztahu žalobce a jeho nezletilých dětí, přičemž soud má tento za dostatečně zjištěný. Ze stejného důvodu soud nepřistoupil ani k výslechu žalobce samotného.
14. Soud k důkazu provedl výslech paní M., a to zejména z důvodu, že jím mělo být osvědčeno tvrzení o vztahu žalobce k nezletilé dceři paní M., E., se kterou žalobce sdílí společnou domácnost a o kterou se dle vlastního tvrzení též stará.

IV. Posouzení žaloby

15. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované a shledal, že žaloba je důvodná.
16. Přitom posuzoval zejména dvě hlavní roviny žalobcovy argumentace, a to (i) zda lze žalobcovo chování v minulosti (7x trestní odsouzení) považovat za opakované závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a (ii) zda lze zásah do žalobcova práva na soukromý a rodinný život vzniklý důsledkem napadeného rozhodnutí, včetně posouzení oprávněného zájmu nezletilých dětí, považovat za přiměřený.
17. Úvodem právního posouzení městský soud zdůrazňuje, že v nyní řešené věci žalovaný rozhodl o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce z důvodu naplnění tří na sobě zcela nezávislých skutkových podstat upravených v § 77 odst. 1 písm. h) a § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona o pobytu cizinců, přičemž každá z těchto podstat je sama o sobě samostatně způsobilá zapříčinit zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince. Z obsahu podané žaloby je pak zjevné, že žalobce brojí ve vztahu k výroku I napadeného rozhodnutí jen proti naplnění skutkové podstaty § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, konkrétně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že *opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek*. Za této situace pak městský soud, vázán obsahem žalobních námitek, nemohl přezkoumat zákonnost úvah a závěrů žalovaného z hlediska naplnění předpokladů ve smyslu § 77 odst. 1 písm. h) a odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Opačný postup by představoval vadu řízení před soudem (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63). Uvedená

Shodu s prvopisem provedla S. K.

východiska a mantinely je nutné respektovat i při nynějším přezkumu napadeného rozhodnutí.

Opakované závažné narušení veřejného pořádku

18. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo vnitra platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.*
19. Výkladem pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně; v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, uvedl, že „*Při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.*“ Současně se z ustálené judikatury správních soudů podává, že závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2011, č. j. 5 As 47/2011-77, ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, či ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49).
20. Výhrada veřejného pořádku se bude někdy vázat na činy spáchané v minulosti a jindy bude souviset s aktuálním chováním cizince (usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, body 31 až 35; rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2021, čj. 5 Azs 314/2020-52, body 21 až 23).
21. V případě § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců musí dojít k opakovanému závažnému narušení veřejného pořádku, přičemž správní orgány nemusejí hodnotit, zda je cizinec *aktuální hrozbou* pro veřejný pořádek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2022, čj. 3 Azs 235/2022-27). Vymezení je tedy na jednu stranu užší než např. při zrušení přechodného pobytu, na druhou stranu je třeba vzít v úvahu, že jde o zrušení trvalého pobytu, což je nejvyšší možný cizinecký pobytový status. U cizinců s tímto oprávněním lze předpokládat, že se plně začlení do české společnosti a osvojí si její pravidla. Zvláště by cizinec pobývajícím v ČR trvale měl respektovat ty právní normy, které slouží k ochraně práv a zájmů osob považovaných za ty nejdůležitější v demokratické společnosti. Jde například o zájem na ochraně života a zdraví, majetku, lidské důstojnosti a osobní svobody (rozsudky NSS z 18. 11. 2022, čj. 3 Azs 235/2022-27, bod 19, a ze 4. 5. 2023, čj. 10 Azs 67/2023-44, bod 11).
22. Při posouzení, zda cizincovo jednání naplňuje hypotézu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je třeba individuálně posoudit závažnost jeho protiprávního jednání ve vztahu k veřejnému pořádku, jak ukládá čl. 9 odstavec 3 směrnice 2003/109/ES (rozsudek z 23. 7. 2020, čj. 2 Azs 144/2020-33, body 19 až 21). Ohrožení veřejného pořádku se v tomto případě hodnotí jen ve vazbě na závažnost protiprávního jednání, kterého se cizinec dopustil už dříve (již citovaný rozsudek NSS čj. 3 Azs 235/2022-27, bod 21).

23. Jakkoli nelze vyslovit paušální závěr, že by opakované spáchání více úmyslných trestných činů bylo vždy opakovaným narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v řadě případů tomu tak bude (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41).
24. Ve světle uvedených judikturních východisek městský soud důsledně zvážil všechny okolnosti příběhu žalobce. Po zhodnocení pobytové historie žalobce a jeho dosavadního chování v ČR vyhodnotil zdejší soud závěr žalovaného jako zcela korektní a odůvodněný, jestliže v případě žalobce shledal naplnění podmínky opakovaného závažného narušení veřejného pořádku dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Na základě podkladů obsažených ve správním spisu souhlasí s žalovaným, že žalobce svým jednáním v ČR opakovaně narušil veřejný pořádek, a to závažným způsobem.
25. V této souvislosti krajský soud zejména připomíná, že žalobce byl v rozmezí let 2019 až 2023 v ČR pravomocně odsouzen ze spáchání celkem sedmi trestných činů, přičemž žalobce svým jednáním naplnil znaky dvou různých skutkových podstat, v jednom případě trestné činnosti majetkové (přechin krádeže v hodnotě jen o málo přesahující tehdy zákonnou hranici) a v šesti případech trestné činnosti proti pořádku ve věcech veřejných (přechin maření výkonu soudního rozhodnutí a vykázání, vždy v souvislosti s nerespektováním zákazu řízení motorových vozidel). Lze proto konstatovat, že ze strany žalobce nedošlo „jen“ k jednorázovému či zcela ojedinělému excessu z jinak řádně vedeného způsobu života. Naopak, na jednání žalobce je třeba nahlížet jako na systematické a opakované porušování trestně právních norem, jež v pozici tzv. prostředku *ultima ratio* chrání nejdůležitější společenské statky. Přitom nelze pominout, že veškerou trestnou činnost páchal žalobce úmyslně, nikoliv pouze v důsledku nedodržení určité míry opatrnosti. Ačkoli v případě prvního odsouzení šlo o trestnou činnost v rozsahu jen mírně přesahující hranici trestnosti daného činu, v případě dalších odsouzení žalobce opakovaně nerespektoval rozhodnutí správních orgánů ani trestních soudů a i nadále řídil motorové vozidlo navzdory platnému zákazu řízení, čímž se celkově šestkrát (!) dopustil přechinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Od páchaní další trestné činnosti žalobce neodradilo ani postupné zpřísňování uložených trestů. Právě v četnosti, s jakou žalobce nerespektoval soudní rozhodnutí, soud shodně s žalovaným spatřuje závažnost narušení veřejného pořádku. Opakované nerespektování pravomocných soudních rozhodnutí svědčí o tom, že žalobce nedostatečně přijímá hodnoty a pravidla společnosti, jíž má být jako osoba trvale pobývajícím na území ČR součástí. Pokud žalobce opakovaně porušuje zákony a hrozí u něj riziko recidivy, není ve veřejném zájmu, aby mu stát nadále ponechal trvalý pobyt, tedy nejvyšší pobytový status. Za bezvýznamnou pak soud považuje argumentaci žalobce, že k nerespektování soudních rozhodnutí docházelo z důvodu ekonomických, kdy žalobce vozidlo potřeboval ke své ekonomické činnosti. Měl-li žalobce zákaz řízení motorových vozidel, mohl si najít zaměstnání v oblasti, kde řídit vůz nepotřebuje. Ostatně po návratu z výkonu trestu odnětí svobody tak žalobce i učinil.
26. Zdejší soud tak dospěl k závěru, že okolnosti žalobcem páchané trestné činnosti svou kvantitou i kvalitou naplňují podmínku ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a prokazují, že žalobce na území ČR v minulosti opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Na protiprávní jednání žalobce je nezbytné nahlížet a posuzovat jej komplexně ve všech souvislostech (nelze tak činit izolovaně bez zohlednění dalšího

kontextu). Celkový charakter trestné činnosti a její důsledky potom ve svém souhrnu naplňují kritéria ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

27. Kromě toho se žalobce na území ČR v minulosti dopouštěl taktéž páchání přestupků proti pravidlům silničního provozu, a to s poměrně vysokou frekvencí. Z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 28. 2. 2024 plyne, že kromě shora uvedených přečinů se žalobce se dopustil dalších 13 přestupků v silničním provozu, za které byly žalobci uloženy většinově pokuty (konkrétně šlo o přestupky spočívající zejména v překročení nejvyšší povolené rychlosti, držení telefonu v průběhu jízdy, nepřipoutání).
28. Ze všeho uvedeného lze dle městského soudu usuzovat, že se žalobce, navzdory tomu, že na území ČR trvale pobývá již téměř 20 let, nedokázal patřičně začlenit do české společnosti a osvojit si její základní hodnoty, k nimž zcela nepochybně patří i dodržování pravidel silničního provozu a jízda bez přestupků.
29. Skutkovou podstatu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců tak má městský soud za naplněnou.

Dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce

30. I přes závěr o naplnění skutkové podstaty §§ 77 odst. 1 písm. h) a odst. 2 písm. a) a f) zákona o pobytu cizinců nelze vyloučit, že konkrétní okolnosti mohou v jednotlivých případech odůvodňovat závěr o nepřiměřenosti zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, jde-li o s ním spojený zásah do základního práva cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života. Povinnost posuzovat tuto přiměřenost vyplývá z čl. 8 Úmluvy, který toto základní právo zaručuje (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2018, čj. 10 Azs 127/2018-30). Na zákonné úrovni je tato povinnost výslovně vyjádřena v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců „zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí“. Je proto nezbytné, aby v řízení byly zjištěny a postaveny najisto všechny relevantní okolnosti, které by mohly mít vliv na výsledek porovnání veřejného zájmu a zájmu cizince na jeho soukromý a rodinný život, tedy k posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k cizincům, ale také ve vztahu k jejich rodinným příslušníkům, tyto jasně vymezit, a až následně je poměřit s veřejným zájmem na jeho vydání.
31. Soud přitom poukazuje na to, že právě přezkoumávané řízení je řízením zahájeným z moci úřední, kterým má být uložena povinnost (výrokem II. napadeného rozhodnutí byla žalobci mimo jiné uložena povinnost vycestování z území České republiky ve lhůtě 60 dnů). Toto řízení je tedy ovládáno zásadou vyšetřovací, správní orgán je povinen opatřit si náležité podklady pro své rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to stran rozhodných skutečností svědčících ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Správní orgán tak nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti. Tato jeho povinnost je

Shodu s prvopisem provedla S. K.

doplňována povinností účastníků řízení poskytnout veškerou potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 50 odst. 2 a 3 a § 52 v návaznosti na § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), avšak ani pasivita cizince ve správním řízení nezbavuje správní orgán jeho zákonné povinnosti k dostatečnému zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2024, čj. 7 Azs 282/2023-49, ze dne 16. 11. 2020, čj. 1 Azs 284/2020-19, ze dne 19. 6. 2014, čj. 2 As 52/2013-69 a ze dne 25. 5. 2016, čj. 1 Azs 81/2016-33). Současně ovšem platí, že vzhledem k povaze těchto skutečností by správní orgán rozhodné skutečnosti často nemohl zjistit jiným způsobem než tvrzením účastníka. To je i důvod, pro který se při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžaduje, aby relevantní informace poskytl cizinec sám. Žalobce nepřiměřenost rozhodnutí správních orgánů s ohledem na jejich dopady do jeho soukromého a rodinného života namítal již v průběhu správního řízení a jeho argumentaci přitom nelze *prima facie* označit za nemyslitelnou či zdánlivou (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 5 Azs 28/2020-38).

32. Správní orgán zkoumá při hodnocení přiměřenosti zásahu především závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území ČR, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, jeho ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby na území ČR a intenzitu vazeb k domovskému státu (§ 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Zároveň zde platí přímá úměra: čím intenzivnější je zásah do soukromého a rodinného života, tím vyšší musí být intenzita narušení veřejného pořádku a tomu odpovídající veřejný zájem na vycestování cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2023, čj. 10 Azs 67/2023-44, ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30; nebo ze dne 12. 1. 2017, čj. 10 Azs 312/2016-59).
33. Žalovaný v průběhu správního řízení provedl poměrně rozsáhlé dokazování týkající se soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný tak zejména uskutečnil výslech žalobce, výslech jeho bývalé manželky (matky nezletilých dcer žalobce, L. L., dat. nar. X, A. L., dat. nar. X) a své matky. Současně si vyžádal výpis telefonických hovorů uskutečněných během žalobcova ročního pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody a provedl místní šetření na adrese, kde měl žalobce sdílet společnou domácnost se svou současnou partnerkou před i po výkonu trestu odnětí svobody. K dispozici pak měl mimo jiné i čestná prohlášení matky žalobce, jeho bývalé manželky i současné partnerky. Ze správního spisu soud ověřil, že žalobce je otcem dvou nezletilých dětí (L. L., dat. nar. X, A. L., dat. nar. X), přičemž od roku 2023 je se svou manželkou rozveden. Ačkoli obě děti byly svěřeny do výlučné péče matky, žalobce s nimi udržuje stálý a intenzivní kontakt (2x až 3x týdně, děti bere na výlety). Po dobu jednoho ročního výkonu trestu odnětí svobody se s dětmi fyzicky neviděl, ale často (2x až 3x týdně) s nimi telefonoval. Jak bývalá manželka, tak žalobcova matka potvrdily, že nezletilé dcery se na účastníka hodně vyptávají, mají ho rády a ztráta fyzického kontaktu s ním bude mít na děti tragický dopad. Žalobce sám žije na území České republiky již 15 let a má zde celou svou rodinu (otec, matka, strýc a teta), na Ukrajině žije jen jeho babička. Na území České republiky žije i jeho současná přítelkyně a její nezletilá dcera, se kterými již delší dobu (čtyři roky) sdílí společnou domácnost a stará se i o nezletilou dceru své partnerky. Ačkoli po dobu výkonu trestu odnětí svobody neměl finanční prostředky na zasílání výživného svých nezletilých dcer, tuto povinnost substituovala jeho matka. Po návratu z výkonu trestu odnětí svobody si již zaměstnání našel.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

34. V rámci poměrování intenzity zásahu do soukromého a rodinného života žalobce s intenzitou narušení veřejného pořádku žalovaný dospěl k závěru, že není ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobýval cizinec s uděleným trvalým pobytem, který byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, který má za následek zásah do práv a svobod jiných lidí, tím, že bude ohrožovat je nebo jejich majetek a svým neuváženým jednáním způsobí škodu. Žalobce se provinil přechitnou krádeží a opakovaného přechitnou maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Přechitnou závažnost je dána zejména opakovaným nerespektováním soudních rozhodnutí a pokračováním v trestné činnosti. Stát má legitimní zájem na tom, aby neposkytoval oprávnění trvale pobývat na území České republiky cizincům, kteří opakovaně porušují její právní řád. To nelze zmírnit ani tím, že se žalobce osvědčil či že jeho trestná činnost neměla násilný charakter.
35. Nakolik soud s žalobcem souhlasí, že narušení veřejného pořádku je v případě žalobce závažné, je nutné posoudit, zda intenzita narušení veřejného pořádku je přiměřená intenzitě narušení soukromého a rodinného života žalobce a zejména nejlepšího zájmu jeho nezletilých dětí, jakož i nezletilého dítěte, s nímž k datu vydání napadeného rozhodnutí sdílel společnou domácnost již po dobu téměř pěti let.

Nejlepší zájem dítěte

36. V rozsudku ze dne 16. 10. 2025, čj. 9 Azs 79/2025-47 Nejvyšší správní soudu uvedl, že v situaci, kdy je ve hře nejlepší zájem dítěte, platí, že „zájem a blaho dětí, zejména s ohledem na obtíže, kterým by čelily v domovské zemi“ jsou jednou z rozhodných okolností pro posouzení přiměřenosti zásahu do základního práva na soukromý a rodinný život zaručeného v čl. 8 Úmluvy (srov. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 10. 2006, *Úner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 54 až 60; rovněž rozsudek NSS čj. 5 Azs 383/2019-40, odst. [40]). V takovém případě se uplatní čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, který stanoví, že „zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy správními nebo zákonodárnými orgány“. Jsou-li ve správním řízení zjištěny okolnosti věci, z nichž vyplývá, že může být dotčen nejlepší zájem dítěte, pak je povinností příslušného správního orgánu tento zájem zjistit a při rozhodování zohlednit.
37. Podle judikatury Ústavního soudu (nález sp. zn. IV. ÚS 950/19) lze rozlišovat čtyři kategorie právních řízení podle typu dopadu na dítě: (i) první kategorie: řízení, jejichž účelem je upravit přímo práva či povinnosti dítěte, které mu náleží jakožto dítěti (např. řízení o péči o dítě a o styku s ním); (ii) druhá kategorie: řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, která se však bezprostředně nedotýkají jeho statusu dítěte (např. řízení o soukromoprávních závazcích, trestní řízení proti mladistvému pachateli); (iii) třetí kategorie: řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte (přímo rozhodovat o jeho právech a povinnostech), mají však na dítě zprostředkovaný právní dopad, neboť jejich výsledek je nutně a nepominutelně spojen s navazující změnou právního postavení dítěte (např. řízení o vyhoštění jeho pečující osoby, na něž navazuje buď řízení o změně péče o dítě, nebo vycestování dítěte za pečující osobou a změna jeho trvalého pobytu); (iv) čtvrtá kategorie: řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte ani na ně nemají zprostředkovaný právní dopad, ale dopadají na ně pouze fakticky (např. řízení o výpovědi z pracovního poměru rodiče pečujícího o

dítě, v jehož důsledku se právní postavení dítěte nemění, ale fakticky se může měnit např. ekonomický status jeho rodiny).

38. K jednotlivým kategoriím Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 9 Azs 79/2025 dodává, že „u první kategorie řízení je nejlepší zájem dítěte prakticky vždy rozhodujícím kritériem, které musí rozhodovací orgán vzít v úvahu. U druhé kategorie a třetí kategorie je nejlepší zájem dítěte zcela zásadním kritériem, nicméně ten může být převážen konkurujícím zájmem, typicky oprávněným zájmem jiného jednotlivce požívajícího rovněž ochrany základních lidských práv a svobod (např. v občanskoprávním sporu mezi dítětem a třetí osobou), ale i dostatečně významným zájmem veřejným (např. na uložení trestního opatření mladistvému pachateli, který spáchal mimořádně závažné provinění). U třetí kategorie se přitom otevírá širší prostor pro převážení jiným konkurujícím zájmem než u druhé kategorie, neboť se zde nestřetává jen zájem dítěte na jedné straně a jiný zájem na straně druhé, ale zájem dítěte je jen jedním, byť nepochybně významným, z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat a které mohou být stejně významné či dokonce významnější. U čtvrté kategorie není zásadně povinností rozhodujícího orgánu přiblížit k nejlepšímu zájmu dítěte, s výjimkou případů, kdy pozitivní právní úprava výslovně s ochranou zájmů dítěte počítá“ (nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 950/19, body 52 a 53).“
39. Řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců (jde o jeden z důvodů, pro který byl žalobci trvalý pobyt zrušen) lze dle judikatury standardně zařadit do třetí kategorie řízení (srov. rozsudek NSS čj. 5 Azs 33/2022-39, odst. [31]). Rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a uložení povinnosti cizinci vycestovat z území České republiky může mít za následek, že nezletilé děti cizince nebudou moci v dosavadním rozsahu nebo vůbec realizovat své právo na rodičovskou výchovu a péči, které jim zaručuje čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Může se to týkat různých součástí tohoto práva, včetně práva dítěte stýkat se s rodičem (srov. § 887 a § 888 občanského zákoníku). Toto rozhodnutí zpravidla má na dítě zprostředkovaný právní dopad, a tudíž se dotýká jeho práv. V závislosti na konkrétních okolnostech však může obstát i zařazení tohoto řízení do čtvrté kategorie řízení. Tak tomu bude například v případě, kdy cizinec již v minulosti rodinu na delší dobu z vlastní vůle opustil a rodina značné odloučení přestála, pročez se jí zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nijak nedotkne (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2023, čj. 4 Azs 18/2022-65, odst. [48]; srov. též usnesení NSS čj. 9 Azs 229/2024-21, odst. [15]).
40. Jde-li o řízení, které s ohledem na konkrétní okolnosti patří do čtvrté kategorie řízení, a tedy se dotýká výlučně práv cizince, pak je povinnost správního orgánu zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců omezena tím, že žalobce musí zásah do základního práva na respektování jeho soukromého a rodinného života zaručeného v čl. 8 Úmluvy výslovně namítat. Za tímto účelem musí podle § 174a odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců v řízení poskytnout relevantní informace. Správní orgán naopak nemá povinnost „zjišťovat a pátrat po podrobnostech a specifikách stěžovatelova soukromí, která by důvodně převážila nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění“, což platí i pro zjišťování nejlepšího zájmu dítěte (rozsudek NSS čj. 1 Azs 260/2020-27, odst. [29] až [32]).
41. Od této situace je třeba odlišit případy, které spadají do třetí kategorie řízení, v nichž práva nezletilého dítěte již dotčena jsou. Jsou-li dotčena práva nezletilého dítěte rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h)

Shodu s prvopisem provedla S. K.

zákona o pobytu cizinců, omezení posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 174a odst. 1 a 3 tohoto zákona nelze použít na zjišťování těch rozhodných skutečností pro posouzení zásahu do základního práva na respektování soukromého a rodinného života cizince zaručeného v čl. 8 Úmluvy, které se současně týkají nejlepšího zájmu dítěte. Ve vztahu k těmto skutečnostem se uplatní povinnost správního orgánu podle § 50 odst. 3 správního řádu bez ohledu na to, že jinak by povinnost poskytnout všechny relevantní informace pro posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života měl podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců cizinec, o jehož povolení k trvalému pobytu jde. Právě v tomto smyslu je třeba rozumět požadavku na mnohem větší aktivitu správních orgánů při zjišťování skutkových okolností, tj. rodinných poměrů cizince (srov. rozsudek NSS čj. 4 Azs 171/2019-25, odst. [20]).

42. Má-li být zájem nezletilého dítěte jedním z kritérií při rozhodování o pobytovém statusu cizince, který je jeho rodičem, je třeba jej nejprve vymezit. To předpokládá, že bude dostatečně zjištěn skutkový stav, a to i tehdy, zůstávají-li tvrzení tohoto cizince toliko v obecné rovině (rozsudky NSS čj. 5 Azs 33/2022-39, odst. [34] až [36], nebo ze dne 23. 10. 2023, čj. 10 Azs 234/2023-51, odst. [15]). Základním nástrojem k dostatečnému zjištění skutkového stavu je výslech tohoto cizince a druhého rodiče nezletilých dětí. Vyžádat si lze i stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí a zvážit lze (s přihlédnutím k čl. 12 Úmluvy o právech dítěte) i citlivě vedený výslech nezletilých dětí (rozsudek NSS čj. 5 Azs 33/2022-39, odst. [41]).
43. Nejlepší zájem dítěte neznámá, že by měl být vždy rozhodující a že by nad ním v závislosti na individuálních okolnostech nemohly převážet jiné konkurující zájmy (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2024, čj. 10 Azs 311/2023-44, odst. [17]). Samotný vyplývá z individuálních potřeb konkrétního dítěte v konkrétní rodině, které se v průběhu času mohou i zásadně měnit, a to v důsledku změn v potřebách dítěte, vztahů v rodině a jiných, jen stěží zobecnitelných okolností. Z tohoto důvodu je třeba jej vnímat „jako dynamicky se vyvíjející koncept, ve kterém mohou v průběhu času s ohledem na osobní situaci každého dítěte, jeho vývoj a konkrétní potřeby převažovat odlišná hlediska“ (rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2021, čj. 5 Azs 314/2020-52, odst. [41]).

Zjištění a zohlednění nejlepších zájmů nezletilých dětí žalobce, jakož i nezletilého dítěte sdílejícího společnou domácnost s žalobcem

44. K tomu, aby bylo možno zájem nezletilého dítěte učinit jedním z kritérií při rozhodování o jeho rodiči, je potřeba tento zájem nejprve vymezit. Je tedy nutné o dítěti získat informace. Dozví-li se tedy správní orgán, že cizinec má na území ČR nezletilé děti, musí být při zjišťování skutkového stavu aktivní (rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2020, čj. 4 Azs 171/2019-25, bod 20).
45. Zájem dítěte je předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Vzhledem k uvedenému, je třeba i v tomto typu řízení zvažovat např. míru péče cizince o dítě, míru faktické závislosti dítěte na cizinci, hloubku jejich vzájemného emočního vztahu, ale i míru, v jaké byl trestný čin spáchán vůči dítěti, a míru ohrožení řádného vývoje dítěte v případě, že rodič zůstane na území České republiky.

46. Pro kvalifikované posouzení nejlepšího zájmu dítěte je tak zásadní dostatečné množství informací, na jejichž základě budou mít správní orgány přehled o skutečné rodinné situaci cizince a jeho dítěte.
47. Z výsledku žalobce, jeho bývalé manželky (matky nezletilých dcer) a matky žalobce a jimi doložených čestných prohlášení jednoznačně vyplynulo, že ačkoli je žalobce s matkou svých dvou nezletilých dcer (L. L., dat. nar. X, A. L., dat. nar. X) od roku 2023 rozveden a obě děti byly svěřeny do výlučné péče matky, žalobce s nimi udržuje stálý a intenzivní kontakt (2x až 3x týdně, děti bral na výlety). Po dobu jednoročního výkonu trestu odnětí svobody se s dětmi fyzicky neviděl, ale často (2x až 3x týdně) s nimi telefonoval. Jak bývalá manželka žalobce, tak žalobcova matka potvrdily, že nezletilé dcery se na účastníka hodně vyptávají, mají ho rády a ztráta fyzického kontaktu s ním bude mít na děti tragický dopad. Tuto skutečnost potvrdila i paní M. (současná přítelkyně žalobce) při svém výsledku při jednání soudu dne 11. 3. 2026, kdy uvedla, že žalobce si bere své nezletilé děti vždy na víkend a děti jsou s ním rády. V rámci svého výsledku paní M. dále uvedla, že s žalobcem sdílí společnou domácnost již pět let, žalobce se stará o ni i o její nezletilou dceru (E. M. M., nar. X), kterou například vyzvedává ze školy. Paní M. současně uvedla, že s žalobcem čeká dítě, nyní je ve 4. měsíci. K tomu předložila i lékařské zprávy, které soud též přečetl k důkazu. Paní M. i přes svůj dočasný pobytový statut (disponuje vízem strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, její dcera disponuje dočasnou ochranou udělenou dle zákona č. 65/2022 Sb.) má zájem na území České republiky zůstat i do budoucna, přičemž stejný zájem má i její dcera, která nyní navštěvuje českou základní školu.
48. Soud považuje žalovaným zjištěný skutkový stav ve věci nejlepšího zájmu jeho nezletilých dětí a dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života za dostatečný. Nesouhlasí však s jeho právním posouzením, resp. posouzením intenzity dopadu napadeného rozhodnutí na nejlepší zájem nezletilých dětí žalobce v porovnání se zájmem státu na zrušení trvalého pobytu žalobce.
49. Jakkoli lze jednání žalobce, za která byl odsouzen, kvalifikovat jako závažné narušení veřejného pořádku, přesto dle názoru soudu veřejný zájem na ztrátě pobytového oprávnění žalobce nepřevyšuje nad zájmy nezletilých dětí žalobce. Z provedeného dokazování vyplynulo, a žalovaný tento závěr ani nijak nepopírá, že vazba mezi žalobcem a jeho dětmi (zvláště starší dcerou) je velmi silná. Děti jsou na žalobce emočně napojeny a starší dcera obtížně nesla i roční odloučení způsobené výkonem trestu odnětí svobody. V řízení bylo prokázáno, že žalobce se o děti řádně stará a byt' nežijí společně, tráví s nimi hodně času. Rovněž nelze odhlédnout od věku dětí, kdy starší dceři je 8 let a mladší 5 a jde tedy o období života, kdy je pro děti fungující postava otce velmi důležitá. Soud souhlasí, že do současné situace se žalobce dostal zejména svým vlastním zaviněním, kdy sám nebral na své nezletilé děti ohled. Tato úvaha je nicméně relevantní pouze co do zásahu do žalobcova práva na soukromí, nezletilé děti žalobce nejsou odpovědné za činy jejich otce, a proto ve vztahu k jejich nejlepšímu zájmu neobstojí. Argumentuje-li žalovaný tím, že v případě návratu žalobce na Ukrajinu bude možné kontakt zachovat skrz krátkodobý bezvízový styk, soud uvádí, že s ohledem na věk žalobce lze předpokládat, že se na něj pravděpodobně vztahuje povinnost mobilizace na Ukrajině. Tento styk tak zřejmě možný nebude. Vzhledem k tomu, že obě nezletilé děti se narodily na území České republiky, pobývaly zde celý svůj život, mají zde rodinné zázemí a navštěvují zde základní a mateřskou školu, a žije zde i jejich matka, do jejíž výlučné péče

Shodu s prvopisem provedla S. K.

jsou svěřeny, nelze předpokládat, že by následovaly žalobce na Ukrajinu či do jiné země dle jeho výběru a možností.

50. K argumentaci žalovaného, že ztráta nejvyššího pobytového oprávnění neznamená nemožnost žádat o pobytové oprávnění nižšího stupně, soud uvádí, že tento odkaz je pouze obecný a hypotetický, přičemž za současného skutkového stavu nelze předvídat, zda by odloučení žalobce bylo skutečně jen dočasné, nebo naopak trvalé, ani to, zda by nižší pobytové oprávnění bylo žalobci skutečně uděleno, a to s ohledem na omezené možnosti z hlediska zákona o pobytu cizinců, které by měl žalobce pro umožnění návratu do ČR z jeho vlasti k dispozici (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 33/2022 ve spojení s rozsudkem ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019–28).
51. Oproti takto definovanému zásahu do nejlepšího zájmu nezletilých dětí žalobce pak stojí veřejný zájem na zrušení trvalého pobytu žalobce. K tomu soud uvádí, že závažnost narušení veřejného pořádku ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců byla shledána zejména v četnosti, s jakou žalobce porušoval zákaz řízení motorových vozidel. Přitom k poslednímu porušení došlo v roce 2023, od té doby ze spisu nevyplývá žádný záznam o porušení pravidel silničního provozu. Tvrdil-li žalobce, že důvodem této protiprávní činnosti ekonomická nutnost, soud uvádí, že již v rámci správního řízení si žalobce našel zaměstnání a ve svých výpovědích on i jeho matka potvrdili, že svoje vozidlo hodlá prodat na úhradu dluhu na výživném. Odhlédnout nelze ani od relativně nižší typové závažnosti spáchaných činů, když nešlo o činy násilné, obecně nebezpečné či způsobující škodu velkého rozsahu, u kterých obvykle zájem na ochraně veřejného pořádku převyší i nejlepší zájem nezletilých dětí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2022, čj. 4 Azs 269/2022-25). Z výpisu z evidenční karty řidiče soud zjistil, že byl pokutován zejména za přestupky spočívající v nízkém překročení nejvyšší povolené rychlosti, držení mobilu v ruce za jízdy či nepřipoutání se. Žalobci nikdy nebylo kladeno za vinu, že by řídil pod vlivem alkoholu či jiných návykových látek. Ze všech těchto důvodů tak soud dospěl k závěru, že míra narušení oprávněných zájmů nezletilých dětí žalobce by výkonem napadeného rozhodnutí převýšila míru zájmu na ochraně veřejného pořádku, resp. na zrušení žalobcova pobytového oprávnění, a napadené rozhodnutí z tohoto pohledu představuje nepřiměřený zásah do práva na soukromý a rodinný život žalobce, zejména pak s ohledem na oprávněné zájmy jeho nezletilých dětí. Skutečnost, že od doby posledního potrestání žalobce vede řádný život nebyla žalovaným popřena.
52. V posuzované věci pak soud přihlédl i ke skutečnosti, že žalobce se krom svých nezletilých dětí již po delší dobu (přibližně čtyři roky) stará i o nezletilé dítě své přítelkyně. S ohledem na dobu trvání vztahu žalobce a paní M. lze očekávat, že i dcera paní M. má již s žalobcem vybudovaný určitý vztah, jehož narušení by se mohlo dotknout nejlepšího zájmu tohoto dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dětí. Přesto správní orgán na zjištění zájmu nezletilé E. zcela rezignoval, resp. pouze poukázal na skutečnost, že pobytový status paní M. i její dcery v ČR je pouze dočasný. A to i přes to, že skutečnost, že žalobce sdílí společnou domácnost s tímto nezletilým dítětem a o něj pečuje, byla správnímu orgánu již v průběhu řízení známa.
53. Naopak soud nepřistoupil na argumentaci žalobce pokročilým stupněm těhotenství jeho současné přítelkyně, paní M. A to zejména proto, že soud rozhoduje ke stavu, který tu byl v době napadeného rozhodnutí, tedy ke dni 4. 12. 2025. V té době skutečnost, že je

Shodu s prvopisem provedla S. K.

paní M. s žalobcem těhotná, nebyla správnímu orgánu známa, a proto k ní ani nemohl přihlédnout.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

54. Z výše uvedených důvodů městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil jednak podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost z důvodu nesprávného právního posouzení v případě nejlepšího zájmu nezletilých dětí žalobce a jednak podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro nedostatečné zjištění skutkového stavu v případě nejlepšího zájmu nezletilé E. M. M.
55. V dalším řízení pak bude žalovaný ve vztahu ke zjištění nejlepšího zájmu nezletilých dětí žalobce vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, a to zejména v bodech 49 až 51, ve vztahu ke zjištění nejlepšího zájmu nezletilého dítěte paní M., E., pak případně provede doplnění dokazování. Tímto právním názorem je správní orgán vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
56. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 4 000 Kč za podání žaloby a návrhu na přiznání odkladného účinku a náhradu hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za tři úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], za návrh ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a za účast na jednání soudu nepřevyšující dvě hodiny ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 4 620 Kč [§ 9 odst. 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 21 405 Kč, včetně DPH, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci k rukám jeho advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 18. března 2026

Mgr. Kateřina Kozáková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem provedla S. K.